

Dokumentaristický seminář KDT v ZS 2020/21

každé úterý v zimním semestru 16:30-18:55 online přes Teams na odkazu:

https://teams.microsoft.com/l/meetup-join/19%3ameeting_Y2RiODNjMjctYjJjNC00NjBILWFiYjctOThjMDA3YTEwYTY0%40thread.v2/0?context=%7b%22Tid%22%3a%223b0d7367-6f74-45ec-b99b-d962ddfc18d1%22%2c%22Oid%22%3a%2285477ef6-5d83-4a92-bf8d-a5b272862060%22%7d

(střídají se v něm zajímaví dokumentaristé, kteří promítnou svůj film nebo pásmo ukázek ze své tvorby – hosta představí v dialogu současní pedagogové, doktorandi či absolventi KDT)

účast studentů všech ročníků KDT je povinná

6. 10. schůze katedry: přivítání nových studentů 1. ročníku a představení inovací pro rok 2020/21

13. 10. **Honza Šípek – Theodora Remundová:** Když v tom jedou ženy: Mámo, já jsem tady (2014, 45')

20. 10. **Alice Růžičková – JQr (Janek Růžička):** Queer – Děti olivové hory (2017, 26'), KMENY – Tuning (2015, 27') a „15 x 15 x 5 (minisalon 1984)“

27. 10. výuka se ruší: začíná MFDF Jihlava

3. 11. výuka se ruší: pokračuje MFDF Jihlava

10. 11. **Martin Mareček – Viera Čákanyová:** White on white (2020, 70')

17. 11. státní svátek

24. 11. **Vítek Janeček – Jan Gogola ml.:** Věčný Jožo anebo Jak jsem potkal hvězdu (2020, 80')

1. 12. **Šárka Slezáková – Andrea Culková:** Žal žen (2020, 92')

8. 12. **Petr Kubica – Filip Remunda:** Slepice, virus a my (2020, 74')

15. 12. **Míra Janek – Petr Záruba a Alice Tabery:** Jan Jedlička: Stopy krajiny (2020, 67')

22. 12. **Vít Klusák:** Jak bůh hledal Karla (2020, 90')

Anotace filmů:

6. 10. schůze katedry: přivítání nových studentů 1. ročníku a představení inovací pro rok 2020/21

13. 10. **Honza Šípek – Theodora Remundová:** Když v tom jedou ženy: Mámo, já jsem tady (2014, 45')

Theodora Remundová (*1974, Praha) po gymnáziu vystudovala KDT FAMU, kde na sebe upozornila několika zdařilými školními snímky realizovanými vesměs ve spolupráci s Českou televizí. V roce 2000 studium na FAMU ukončila absolventským filmem „Standard“, tvořícím první část celovečerního filmového projektu „Ničeho nelituji“, který byl v roce 2003 dokončen díky grantu Státního fondu ČR pro podporu a rozvoj české kinematografie. Za ten obdržela Zvláštní cenu poroty na karlovarském festivalu. Současně se studiem na FAMU se věnovala herectví. Po spolupráci na několika experimentálních projektech začala hrát v pražském divadle Na Zábradlí, kde byla i na čas angažována, mimo jiné i v představení svých rodičů. Mezi nejzajímavější role patří Sáša v Čechovově Ivanovovi, dívka v Muchinové Táně Táně, Ilona v Orkenyho Kočičí hře, Hanečka ve Wispianskeho Wesele nebo Claire ve hře T. Williamse Hra o dvou postavách v divadle Rubín. Po spolupráci na několika školních (FAMU) filmech hrála v televizní povídce Jana Hřebejka Okno. Debutovala i v oblasti celovečerních hraných snímků – ve filmu Praha očima... - v povídce Michaely

Pavlátové Absolutní láska. Dále vytvořila jednu z hlavních postav – Janu – ve filmu Alice Nellis Ene Bene, kde Theodora hrála se svou matkou Ivou Janžurovou.

Anotace filmu: Dokumentární cyklus o závislosti (nejen) na alkoholu. „*Osudy našich hrdinek jsme sledovali během tří let,*“ říká Theodora Remundová, která na natáčení úzce spolupracovala se spoluscénáristkou Klárou Formanovou. Výsledkem jsou čtyři příběhově uzavřené pětáctýřicetiminutové díly o každé z žen. Dva díly navíc ukazují skupinovou terapii v pavilónu závislostí v Psychiatrické léčebně Bohnice. „*Dokumenty jsou unikátní především díky otevřenému postoji všech účastnic,*“ vyzdvihuje Remundová „*Ženy jsme natáčeli zblízka v jejich přirozených mezilidských vztazích, ukazujeme, jak snadno člověk do závislosti spadne a jak je těžké se z ní dostat zpět,*“ uvádí. Závislost se díky tomu tvůrcům podařilo zachytit z různých úhlů. „*Na alkoholu, drogách, hracích automatech a práškách je blbé to, že jsou po všech stránkách destruktivní, zasahují do těla i společnosti. Ničí mezilidské vazby,*“ pokračuje Remundová. Zároveň ale dokumenty obsahují naději, že je možné s tímto onemocněním něco dělat a že návrat k normálnímu životu je možný. V dílu „*Mámo, já jsem tady*“ matka a dcera odkrývají, co v jejich vzájemném vztahu napáchala matčina závislost. Více <https://www.ceskatelevize.cz/porady/10267743819-kdyz-v-tom-jedou-zeny/7442-rozhovor-s-reziserkou-cyklu-theodorou-remundovou/>

20. 10. **Alice Růžičková – JQr (Janek Q Růžička):** Queer – Děti olivové hory (2017, 26'), KMENY – Tuning (2015, 27') a „15 x 15 x 5 (minisalon 1984)“

*Janek Růžička (*1975, Vrchlabí) je režisér, scénárista, dramaturg současného tance, publicista a básník. Absolvoval KDT FAMU v dílnách Jana Špáty a Olgy Sommerové (1995-98). Autor koncepce a jeden z kmenových scénáristů a režisérů alternativního magazínu/cyklu ČT "Q"/"Queer" (2007-dosud). Scenárista a režisér dokumentárních filmů pro ČT i nezávislé producenty (např. „Sametová revoluční procházka“, „Hlava státu“, „A vy jste kdo?“, cyklus 13. komnata, „For the Love of Prague“, „The Space of Light“, Kmeny TV – „Skinheads“ a „Tuning“, „Úl“, „Od sv. Hildegardy k MIDI“, „Cesta šedou zónou“), krátkých filmů včetně animovaných, videoklipů, znělek a upoutávek. Počínaje premiérou inscenace „Spalovač mrtvol“ (sezóna 2016/17) je autorem video-upoutávek pro Činohru Národního divadla, od sezóny 2020/21 také brněnského HaDivadla. Spolupracoval dlouhodobě s Divadlem Letí - např. videoinstalace hry „Tuleň“ v rámci experimentu Esteve Solera „Proti pokroku. Proti lásce. Proti demokracii“ nebo režie monodramatu Douga Wrighta „Svou vlastní ženou“. Má na kontě také dramaturgii, libreta a režii inscenací současného tance – např. „Cendrillon“ Sergeje Prokofjeva v choreografii Stijna Celise (Les Grands Ballets Canadiens de Montréal 2003), „Camoufl.AGE“ v choreografii Jana Kodeta (Národní divadlo 2009). Autor koncepce, libreta a režisér zvukově-hudební linie interaktivní instalace URBANIA pro Institut plánování a rozvoje Praha (2020).*

Cyklus „Q/Queer“ je primárně zaměřen na mapování a diskuzi o queer kultuře. Queer kulturou chápeme svět především sexuálních a genderových menšin, svět alternativ ke stereotypnímu, tradičnímu pojetí vztahů mezi lidmi. Cyklus volně propojuje kulturní, společenská a politická témata, nahlížená pohledem queer komunity – nezabývá se pouze samotnou sexualitou, ale vztahem k životu, k ostatním lidem i vztahem člověka k sobě samému, jakožto i otevíráním diskuse o nejrůznějších předsudcích, tabu a proměnách lidského života v současném světě.

Anotace filmu „Queer – Děti olivové hory“: „*V lásce není překážek mezi dvěma srdci. Řeč se rodí z toužení. A pravý obraz z opravdové chuti. Kdo má cit v jazyce, zná. A kdo vysvětluje, lže.*“ Verše muslimské světice a súfijské mystičky z 8. století Rabíji nás vedou na Olivovou horu v Jeruzalémě, místo, kde prý naposledy odpočívá I pod jmény židovské prorokyně Huldy a křesťanské světice Pelagie. Ta zde podle legendy dožívala v jeskyni v mužském převleku jako „poustevník“ a „eunuch“ Pelagius, jehož ženství odhalili až posmrtní omývači. Blíží se novoluní. A „Ženy Zdi“ se vydávají s Tórou ke Zdi nářků, aby stvrdily, že u ní mají vedle mužů své místo.

Anotace filmu „KMENY – Tuning“: Splývání s technologií, motor v sobě jako pohon technologické i psychologické změny, stroj jako vrcholný mechanismus lidských schopností. Proměna člověka v dokonalost stroje a naopak, bezbřehost možného vylepšování, dokonalost jako nekonečno. Stroj se stává existencí

svého druhu. Daleko za hranicí prostého konzumního vztahu k automobilu. Režisér JQr s pečlivostí jemného tuningu ladí vizuální záběry intimity vztahu člověka a automobilu, jejich vzájemného vzývání i splývání.

Upoutávka na „15 x 15 x 5 (minisalon 1984)“ – <https://vimeo.com/455455700>

27. 10. výuka se ruší: začíná MFDF Jihlava

3. 11. výuka se ruší: pokračuje MFDF Jihlava

10. 11. Martin Mareček – Viera Čákanyová: White on white (2020, 70')

*Viera Čákanyová (*1980, Bratislava) vystudovala scenáristickou tvorbu na VŠMU a dokument na FAMU. Už její rané školní filmy si získávaly pozornost po celém světě, za svůj experimentální dokument „Under Underground“ mapující vztah mezi podzemím a nadzemím získala hned několik mezinárodních ocenění. V letech 2009 a 2010 s filmy „100 dní“ a „Alda“ ovládla FAMUfest, kde získala cenu za nejlepší režii a mezinárodní filmový festival OKO, kde byl film Alda oceněn za nejlepší kameru. V současné době zůstává na Slovensku, pracuje na vlastních filmech, působí jako dramaturgyně a střihačka nezávislých filmových projektů a natáčí dokumentární filmy pro různé neziskové organizace a televizi. Pro ČT natočila dokument v rámci česko-slovenského projektu Celnice dokument „Ruky v hlavě“ a jeden z dílů cyklu o architektuře „ProStory“. Pro soubor dokumentárních esejů „Gottland“ natočila povídku o životě československého spisovatele Eduarda Kirchbergera, jež měnil svoji identitu podle jeho postavení vůči režimu – „Letící kůň“ (2014) je osobitou kombinací dokumentu a animace, kde se střídají až tři dějové linie, které se liší jak samotným pojetím animace, tak i komentářem. Její film FREM (2019) je reakcí na současnou vlnu posthumanistického uvažování způsobeného rozvojem technologií a umělé inteligence stejně jako klimatickou krizí – byl vybrán do prestižní sekce Berlinale Forum 2020.*

Anotace filmu: V roce 2017 som bola súčasťou posádky poľskej antarktckej stanice Arctowski. Natáčala som dokumentárne sci-fi, kde bola hlavnou postavou umelá inteligencia. Počas natáčania vznikol spontánny audiovizuálny denník s prvkami eseje, v ktorom vediem rozhovor s umelou neurónovou sieťou a zároveň sama so sebou, zachytávam boj s vlastným telom a mysľou v extrémnych podmienkach. Je to pokus o vyjadrenie zážitku z pobytu v čistej prírode - monumentálnej, krásnej a indiferentnej zároveň, ktorá sa dáva poznať oku a vedomiu dočasného pozorovateľa.

17. 11. státní svátek

24. 11. Vítek Janeček – Jan Gogola ml.: Věčný Jožo anebo Jak jsem potkal hvězdu (2020, 80')

*Jan Gogola (*1971, Uherské Hradiště) je režisér, dramaturg a pedagog na Fakultě multimediálních komunikací UTB ve Zlíně. Vystudoval FSV UK a KDT FAMU. Řadu let působil v České televizi jako dramaturg a podílel na vzniku řady dokumentárních filmů, mj. Český sen (režie Filip Remuda, Vít Klusák), 66 sezón (režie Peter Kerekes), Jak se vaří dějiny (režie Peter Kerekes), Soukromé století (režie Jan Šikl) a další. Jeho film Deník babičky Němcové byl oceněn hlavní cenou na pražském FAMUfestu v roce 2000 a film Mám ráda nudný život získal cenu za nejlepší český dokument na Mezinárodním festivalu dokumentárních filmů v Jihlavě 2009. Dále autorem řady recenzí, článků a esejů, publikoval text Smrt dokumentárního filmu (Hranice ve filmu, NFA 1999). V letech 2016-18 spolupracoval autorsky i dramaturgicky s Českým rozhlasem.*

Anotace filmu: situační portrét slovenského zpěváka Joža Ráže ze skupiny Elán – více v dok.revue <https://www.dokrevue.cz/clanky/vecny-jozo-aneb-jak-jsem-potkal-hvezdu>

1. 12. Šárka Slezáková – Andrea Culková: Žal žen (2020, 92')

Andrea Culková (*1977, Praha) absolvovala Pedagogickou fakultu UK a KDT FAMU (2010). Ve své angažované dokumentární tvorbě zpracovává zejména aktuální témata. Její filmy nesou výrazné vizuální a esejistické prvky; dokumentaristka sama často promlouvá k divákovi, vystupuje před kamerou a témata nahlíží výrazně prostřednictvím subjektivních prožitků a zkušeností. Její dokument o životním ohlédnutí pětaosmdesátileté umělkyně „Lisa Forell – bez hranic“ získal na 45. ročníku AFO Olomouc Cenu za nejlepší český populárně-vědecký dokumentární film. Nejvýraznější ohlasy zaznamenala s osobně laděným dokumentem „Cukr blog“ (Sugar Blues), v němž zpracovala svou zkušenost s těhotenskou cukrovkou. Titul byl uveden na prestižních festivalech CPH:DOX v Kodani a IDFA v Amsterodamu. Dostal se do japonské či španělské kinodistribuce, zhlédli jej také diváci v Mexiku, Irsku, ve Francii a v dalších zemích. Velký ohlas zaznamenal i její další film „Český žurnál: Exekuce“, vysílaný v rámci festivalu Jeden svět a v České televizi. Autorka považuje za svůj nejlepší film „H*ART ON“, který měl premiéru v soutěži Dok Leipzig 2016 - hravý, provokativní a vizuálně sytý film o strastech moderního umělce. H*art on je slovní hříčkou spojení hard on - erekce, heart - srdce a art - umění. Věren názvu se divák filmu místy ocitá uprostřed křížové palby střikajících nader a penisů.

Anotace filmu: Přes 30 let víme o problémech s klimatem, publikujeme data, zakládáme panely a nic zásadního se neděje. V minulém roce se díky klimatickým hnutím a aktivistům dostaly do hry emoce a najednou se věci daly do pohybu. Film „Žal žen“ proto není o statistikách a teplotních stupních, ale o emocích, které vzbuzuje vidina kolapsu rovnováhy mezi planetou a lidmi. Je také hlavně o ženách, často matkách malých dětí, protože ženy leckdy vnímají a prožívají ohrožení klimatickou změnou naléhavěji než muži. Více <https://www.flowee.cz/floweecity/styl/7790-andrea-culkova-o-filmu-jenz-ukazuje-zeny-v-prvni-linii-boje-za-klima>

8. 12. Petr Kubica – Filip Remunda: Slepice, virus a my (2020, 74')

Filip Remunda (1973) absolvoval v roce 1990 střední průmyslovou školu elektrotechnickou, obor sdělovací technika a radiokomunikace. Po maturitě příležitostně pracoval v zahraničí. Na cestě do Indie a Íránu natáčel první dokumentární filmy osmimilimetrovou kamerou. V roce 2005 absolvoval KDT FAMU v dílně Karla Vachka. V průběhu studia byl na stáži v Sam Spiegel Film and Television School Jerusalem a na workshopu Zellig Film School Bolzano. Přednášel na mezinárodním filmovém semináři ROBERT FLAHERTY v USA. S Vítem Klusákem natočil dokumentární hyperkomedii „Český sen“ a už několik let spolu spravují filmovou společnost Hypermarket Film s. r. o. Je spoluzakladatelem Institutu dokumentárního filmu (IDF), občanského sdružení zaměřeného na podporu nezávislého a autorského dokumentárního filmu v Čechách a východní Evropě. IDF spolupracuje s předními evropskými organizacemi, vzdělávacími institucemi, televizními stanicemi, distributory, režiséry a producenty. Provozuje interaktivní portál Dokumentární internet.

Anotace filmu: Film začal vznikat během koronavirové krize, kdy se autoři filmu se svými třemi dětmi uchýlili na chalupu v Pošumaví. Při surfování na internetu děti narazí i na záběry z Wuchanského tržiště. Jsou šokovány, když vidí přeplněné klece plné koček a psů určených na porážku; kamera brouzdá tržištěm dál a objevuje rozporcované hady, krysy a další divoká zvířata včetně netopýrů. Z dalšího videa se děti dozvídají, že se koronavirus údajně rozšířil na tomto tržišti z divokých zvířat na lidi. Úvahy o vztahu lidí a zvířat je dovedou až k rozhodnutí chovat na chalupě slepice, podobně jako jejich místní sousedé. Rodiče koupí každému slepici z klecového chovu. Slepice jsou zubožené, vypadají jinak než slepice u sousedů na zahrádce. Děti zjišťují, proč tomu tak je. Dozvídají se detaily ze života slepic v klecích. Jejich otázky nepostrádají dětskou naivitu, o to víc jsou však naléhavé. Vycházíme z toho, že v době, kdy jde o život lidem, se dostávají práva zvířat do stínu. To však děti nezajímá a na základě příběhu svých slepic se chtějí dovědět víc o tom, proč se lidé na světě chovají ke zvířatům tak bezohledně. Den za dnem se děti učí o slepice starat, čerpají rady zkušených chovatelů ze sousedství. I s nimi se baví o vztahu člověka a zvířat. Je to dobrá příležitost zamyslet se nad rozdílem chovu hospodářských zvířat na vesnických dvorcích a velkochovech. V souvislosti s tím se čerství chovatelé slepic seznamují s politiky, kteří řeší zákon o zákazu klecových chovů slepic v Česku. Dokument je výjimečný tím, že společenské a ekologické téma zkoumá

dětským pohledem, který je nejen emotivní, ale až překvapivě logický. Zachráněné slepice se na zahradě dětí mezitím zabydly, dorůstá jim peří, začínají opět snášet vejce. V září začíná nový školní rok, děti se však kvůli druhé vlně pandemie ve škole moc neohřejí, vracejí se zpět na chalupu, starají se o rodiče, kteří mezitím onemocněli na koronavirus. A těší se, že na jaře zase pár slepic z velkochovu zachrání.

15. 12. **Míra Janek – Petr Záruba a Alice Tabery:** Jan Jedlička: Stopy krajiny (2020, 67')

Petr Záruba (*1972, Dvůr Králové nad Labem) vystudoval Přírodovědeckou fakultu UK a KDT FAMU. Pracuje jako filmový režisér, kameraman a výzkumník filmových archivů (například pro snímky „Hořící keř“ od Agnieszky Hollandové, „Zlatá šedesátá“ od Martina Šulíka nebo „Dissidents“ od Ruth Zylberman). Ve svých předchozích filmech se věnoval umělcům Adrieně Šimotové („Z blízka i vzdálených“ - Cena Evalda Schorma na Academia Film Olomouc 2003) a Jiřímu Johnovi („Ovoce samo padající“ 2008) a tématům souvisejícím s přírodou krajina. Film „Jan Jedlička: Barevné stopy krajiny“ je jeho celovečerním debutem, který měl na jaře 2020 premiéru na prestižním švýcarském festivalu Visions du Réel. V současnosti natočí nový dokumentární film „Adam Ondra: posouvat hranice“ v spolupráci s Janem Šimánkem.

Alice Tabery (*1985) vystudovala produkci na pražské FAMU. Zajímá se především o kreativní dokumenty a hrané filmy se svébytným autorským přístupem a mezinárodním přesahem. V roce 2011 vstoupila do firmy CINEPOINT, kterou dnes vlastní. Její producentským debutem byl celovečerní česko-slovenský dokumentární film "Nový život" (režie Adam Olha), který získal na MFDF Jihlava 2012 Cenu diváků a mezinárodní premiéru měl na festivalu Hot Docs. Spolupracovala na dokumentárním filmu "Opři žebřík o nebe" Jany Ševčíkové (Cena české filmové kritiky a Český lev za nejlepší dokumentární film) a z hraných filmů se podílela jako producentka na filmu "Křižáček" Václava Kadrnky a jako minoritní koproducent na slovensko-českém filmu "Eva Nová" Marko Škopa (cena FIPRESCI na MFF v Torontě 2015, pět cen slovenské filmové akademie Slnko v sieti, včetně ceny za nejlepší film). V současnosti pracuje na dokumentárních filmech Jana Šikla, Martina Ryšavého, Terezy Reichové, Márie Pinčíkové, Petra Záruby, Jana Šimánka či Theodory Remundové.

Anotace filmu: "Zastavte se, spočiňte tiše v krajině a učte se dívat. Pokud vás na první pohled nic nezaujme, nahlédněte hlouběji, pod povrch." Malíř, fotograf a experimentální filmař Jan Jedlička ztratil krajinu svého mládí. Politické poměry po roce 1968 ho přiměly k emigraci. Usadil se ve Švýcarsku. Následovalo takřka deset let hledání nového zdroje inspirace. Až najednou při prázdninové cestě do kraje toskánské Maremmy jej hluboce oslovila místní rovinatá krajina. Zde našel svůj nový umělecký domov a jako umělec začal od nuly.

Charakteristickým rysem Jedličkovy práce je zemitost. Sbírá barevné horniny a hrudky, ze kterých ručně vyrábí pigmenty, se kterými pak pracuje ve svých malbách. Zobrazovaná krajina se tak v přeneseném smyslu stává i prostředkem (pigmenty) svého zobrazení. V záplavě nepřeborných a závratně neomezených digitálních možností se vrací k těm nejarchaičtějším metodám záznamu světa. Dokumentární film sleduje současnou Jedličkovu práci a odhaluje také minulost, která nám pomáhá pochopit jeho uměleckou kariéru. Více v dok.revui <https://www.dokrevue.cz/clanky/stopy-jedlickovy-krajiny>

22. 12. **Vít Klusák:** Jak bůh hledal Karla (2020, 90')

Vít Klusák (1980) je český filmový režisér. Vystudoval fotografii na Střední průmyslové škole grafické v Praze, v Hellichově ulici. Spolu s Filipem Remundou založil a od roku 2003 vede filmovou společnost Hypermarket Film, která se zaměřuje na produkci autorských dokumentárních filmů a ze zásady neprodukuje reklamy. Jeho současné nejviditelnější projekty jsou: série autorských dokumentů pro Českou televizi – Český žurnál, několik řad legendárního pořadu Ano, šéfe! pro televizi Prima, dokument Matrix AB (2015) portrétující oligarchu Babiše a celovečerní portrét něžného neonacisty – Svět podle Daliborka (2017).

Anotace filmu: Co se stane, když je představitel nejateističtějšího národa v Evropě Čech Pepík vyslán do nejpobožnější země EU Polska? Performativní dokument ve stylu Borata o dvou sousedních státech s velmi

odlišným pohledem na náboženství. Více na https://www.irozhlas.cz/kultura/film/jak-buh-hledala-karla-vit-klusak-filip-remunda-dokument-vira-polsko_2008281017 kro